

DESVIACIÓ

Rafael Pla López

Meliana, 2018

La imatge de las Ar A en la pantalla del meu ordinador portàtil es va dirigir a mi:

- Rafa, m'he dedicat a explorar universos paral·lels on u de nosaltres hagués sobreviscut a l'altre, amb la finalitat de reunir-nos de nou. I ara la Rop La ha tingut moltes reticències, per por a que es generaren massa bifurcacions d'universos, però finalment hem trobat una forma d'evitar-ho, en principi.
- I en què consisteix? – li vaig preguntar.
- Mira, hauries d'aconseguir un Q-watch com el que descrius en la novel·la curta "[Bifurcació](#)". Pots trobar-ho ací.

I tot seguit va obrir en la pantalla una pàgina web.

- Quan el tingues – va continuar – l'hauries de connectar a l'ordinador per un port USB, per tal que instal·le els programes necessaris per a viatjar en el temps.
- Però viatjant al passat generaria una bifurcació quàntica – vaig qüestionar.
- Hem trobat – va explicar las Ar A – una bifurcació que ja s'ha produït, i que porta a un univers on jo te vaig sobreviure. I hem localitzat el punt exacte en el qual es produeix la bifurcació. De manera que hauries de retrocedir just a aquest moment, i tornar per l'altre univers.
- D'acord – vaig acceptar.

Al cap d'uns dies, quan vaig rebre en casa el Q-watch que havia adquirit per Internet, em vaig posar davant de l'ordinador portàtil i el vaig connectar a un port USB, tal com m'havia dit las Ar A. I al poc la seua imatge em va començar a parlar:

- Ja t'he instal·lat els dos programes necessaris. Per una banda està el programa de visualització de records, que es connectarà amb les teues ones mentals i et permetrà, quan poses una senyal d'alarma en el passat, traslladar-te a ell. I per altra banda un programa d'entrellaçament. Per cert, hem perfeccionat el primer programa per a que et trasllade vestit, evitant-te així una situació empallegada si apareixes nu en el passat. Hauries de retrocedir exactament al 26 de juny de 1992 a les 20 hores, que és quan es produeix la bifurcació, quan estàvem passejant amb el nostre fill per la plaça Cedre.

Vaig veure que en el Q-watch havien aparegut dos icones. Una d'elles semblava ser l'aplicació de visualització de records, i l'altra mostrava un entrellaçament.

- Quan s'estiga produint la bifurcació – va continuar – veuràs parpellejar la icona de l'entrellaçament, i aleshores l'hauràs de prémer immediatament per a entrellaçar-te amb l'univers bifurcat, de manera que quan tornes al present continuaràs en ell. Pots programar-ho per a tornar en cinc minuts.
- Així ho faré – vaig declarar, i la imatge de las Ar A es va acomiadar llançant-me un petó i va romandre estàtica.

En el present es trobàvem en hivern, de manera que anava habitualment amb el barret i jaqueta negres. Vaig pensar que en juny de 1992 faria calor, però com solament anava a estar uns cinc minuts ho podria suportar.

De manera que vaig programar l'alarma per al temps del passat, indicant que sonés dins de cinc minuts, i tornés a sonar sis minuts després per tornar al present.

Però quan va sonar l'alarma no vaig aparèixer en la plaça Cedre, sinó en la Gran Via Marqués del Túria, i no em vaig veure passejant amb Sara i el nostre fill amb dos anys, sinó amb altra xicona amb la que recordava haver sortit en un temps anterior.

Alarmat, vaig mirar el Q-watch i em vaig adonar que havia premut mal una xifra, de manera que havia retrocedit al 26 de juny de 1972.

En aquell moment la xicona va mirar estranyada cap a mi. No em va semblar probable que em reconegués, amb barba blanca i cinquanta anys més, però de totes maneres em vaig amagar darrere d'un arbre per a evitar ser vist per mi mateix, cosa que sí podria produir i consolidar una bifurcació.

De manera que amagat vaig esperar a que tornés a sonar l'alarma per tornar al present, comptant amb poder tornar a viatjar al passat a la data correcta.

En tornar a sonar l'alarma vaig tornar a aparèixer en l'habitació de treball de la meua casa. Però em va estranyar no veure el rostre de Sara en la pantalla de l'ordinador d'escriptori. I com vaig escoltar pisades en el menjador em vaig dirigir cap allí, encara amb el barret i la jaqueta posades.

I em va sobtar trobar-me amb una dona en la qual vaig reconèixer a la xicona que acabava de veure, cinquanta anys més major. I ella també va posar una expressió de sorpresa.

- ¿Estoy soñando, o eres un fantasma de mi esposo, que murió hace unos años? – va exclamar interrogativament.
- No, no sóc un fantasma – vaig declarar -. Hi ha una altra explicació, però no menys fantàstica.

En aquell moment em vaig adonar d'una poesia penjada en la paret, titulada amb el nom de la xicona i que començava

*«Como dos árboles que entrelazan sus ramas
mientras descansan en sus propias raíces;
como dos lianas fuertemente estrechadas
sin confundirse:
así ha de ser nuestro amor.»*

I recordava, certament, haver-la escrit cinquanta anys endarrere.

- No sé quien eres – va dir -. Pero recuerdo que hace cincuenta años, cuando Rafa me entregó esa poesía, y mientras yo estaba meditando qué contestarle, vi una figura similar a la tuya, que me recordaba a un Rafa envejecido. Y ello me hizo pensar que quería envejecer junto a él, y me decidí a aceptar su declaración de amor. Pero sigo sin saber a quien vi, y quien eres tú.
- Era jo – vaig declarar -. I sóc Rafa.
- ¿Pero cómo puedes ser el mismo que vi hace cincuenta años? – va protestar -. Habrías de tener ahora más de cien años, y no unos setenta como aparentas. Y tampoco puedes ser Rafa, mi Rafa, que murió hace unos años.

Havia vist que en el menjador continuava estant la meua col·lecció de «Investigación y Ciencia», de manera que vaig agafar el volum que contenia el número de maig de 1994 i li vaig mostrar l'article titulat «*Física cuántica de los viajes a través del tiempo*», explicant-li que efectivament havia viatjat a través del temps des d'un univers paral·lel.

- Me resulta difícil de creer y entender – em va dir –, però si efectivamente es así, me enterece que hayas viajado en el tiempo para reunirme contigo.

Realment havia viatjat en el temps per a reunir-me amb Sara. Però vaig preferir no dir-se-ho en aquell moment. I em vaig preguntar si el meu destí seria no reunir-me amb Sara, sinó amb la dona amb la qual aparentment havia viscut en aquell univers. Però sí volia aclarir alguna cosa.

- Has d'entendre – vaig explicar – que en l'univers paral·lel del qual vinc les coses han passat de forma diferent, com demostra el fet que continue amb vida. Podries recordar-me com es va desenvolupar la nostra relació després que acceptares la meua declaració expressada en aquesta poesia?
- Bueno – va narrar –, poco después fui contigo a un viaje a Andalucía que habíais organizado en Meliana. Por cierto que en un hotel de Granada nos acostamos juntos por primera vez. Y poco después de regresar fijamos la fecha de nuestra boda.
- I tens fotos del viatge a Andalucía? – li vaig demanar.
- Sí – va respondre –, están en un álbum.

Em va acompanyar a l'habitació de treball, on continuaven estant els àlbums de fotos, i va traure el que tenia les de 1972.

Examinant les fotos la vaig veure a ella, clar, i a companys i companyes de Meliana, i també a Nieves, la germana de Sara. Però no vaig trobar cap foto de Sara.

Aleshores la vaig acompanyar a la cuina, on la vaig ajudar a preparar el dinar. I en seure a taula vam posar la televisió per a escoltar les notícies.

I aleshores vaig tindre un sotrac en veure el rostre de Sara. I em vaig adonar que baix apareixia el rètol de «*Sara de Bedoya, portavoz de la coordinadora de pensionistas*». Estaven informant d'una gran manifestació per pensions dignes que estava convocada en Madrid el següent cap de setmana.

Era conscient de que feia dècades m'agradava molt la dona amb la qual ara estava compartint la taula. Però m'havia enamorat de Sara, amb qui havia compartit quaranta anys de vida en el meu univers. I amb qui anhelava tornar a estar, ara que sabia que continuava amb vida en aquell univers. Clar que no sabia res de la seua vida allí. Ni tan sols havia trobat senyals de la seua participació en el viatge a Andalucía en el qual es vam conèixer en el meu univers. Però no podia perdre l'oportunitat de trobar-me amb ella en la manifestació que havia anunciat.

Vaig acudir amb antelació al lloc on s'havia convocat la manifestació en Madrid. I vaig esperar a que anés arribant la gent. Mentre esperava van distribuir uns fulls convocant una festa per aquella nit per la llibertat dels presos polítics.

Finalment vaig veure a Sara, que havia arribat amb altres companys i companyes amb els que compartia el jupetí groc de iaioflauta. Previngudament, em vaig apropar a ella.

- Sara? – li vaig demanar.
- Sí, yo soy – em va contestar -. Me miras de una forma extraña. ¿Quien eres?
- Em diuen Rafa – li vaig respondre -. I m’he apropat a tu perquè em recordes molt a la que va ser la meua companya, que va morir fa uns anys, i a qui per cert també li deien Sara. Has vist la sèrie «El Ministerio del Tiempo»?
- Sí, solía verla – va reconèixer.
- Recordes quan Alonso de Entrerría troba a una dona que era idèntica a la que havia estat en altre temps la seua esposa, representada per la mateixa actriu, clar? – li vaig preguntar.
- Sí, claro que lo recuerdo – va confirmar.
- Doncs jo tinc la mateixa sensació amb tu – vaig declarar.
- ¿De dónde eres? – em va interrogar.
- Jo sóc de Meliana – li vaig informar.
- Doncs de jove jo vaig viure en Albuixec – va explicar -, un poble al costat de Meliana. Però no et recorde de res.
- La Sara que va ser la meua companya – vaig relatar – era també d’Albuixec. Es vam conèixer en una excursió a Andalusia en 1972. Potser fora família teua? Es pareixeu molt.
- Recorde l’excursió que dius – va recordar -. Una germana meua va anar-hi. Però jo no vaig anar, perquè vaig anar a Madrid a veure al que era el meu promès, i amb qui uns anys després em casaria. Aleshores em vaig anar a viure a Madrid, com per cert va fer també la meua germana, de manera que vaig perdre el contacte amb la gent d’Albuixec. No tinc ni idea de qui pot ser la teua Sara, però no crec que fos família meua.
- I continues casada? – em vaig interessar.
- No, el meu marit va morir fa uns anys – va reportar -. Ara sóc vídua, i em dedique a les mogudes dels iaioflautes i la lluita per pensions dignes.

La manifestació ja s’havia estat formant, i havien estès la pancarta de capçalera.

- Bé, he d’anar a la capçalera – em va dir.

Aleshores li vaig mostrar el full que m’havien donat abans.

- Penses anar a aquesta festa? – li vaig preguntar.
- Sí, pensava anar – va afirmar -. Per la llibertat dels presos polítics.
- Aleshores, es podem veure allí? – vaig demanar.
- Clar – em va contestar.

I tot seguit es va dirigir a la capçalera. Jo em vaig preguntar si podia considerar que tenia una cita amb ella. Però en qualsevol cas vaig pensar que hauria d’evitar aclaparar-la, de manera que em vaig ficar al mig de la manifestació per a seguir-la rodejat de gent, confiant en que ningú em reconegués i hagués d’explicar-li com era que seguia amb vida.

Ara tenia clar que en aquell univers Sara i jo ni tan sols s’havíem arribat a conèixer. No es tractava per tant d’un [reencontre](#) amb ella, sinó que hauria de tornar a enamorar-la. Perquè jo sí continuava enamorat d’ella.

Vaig arribar a la festa per la llibertat dels presos polítics, i prompte vaig trobar a Sara. Quan va començar a sonar la música es vam posar a ballar. Primer ballaven solts, però quan van posar un pas-doble es vam ficar a ballar agafats, i jo em vaig estremir en sentir-la de nou entre els meus braços.

En un moment donat vaig sentir un impuls irrefrenable, i vaig dipositar un bes en els seus llavis. I em vaig preguntar si no hauria ficat la gamba. Però quan la vaig mirar la vaig veure somrient.